

zichzelf geheel te herkennen in het lange jonge meisje dat bij Marain werkte en bevriend was met de Kelwins. Ik ben veranderd, dacht ze, natuurlijk ben ik dat, maar ik weet het niet altijd, en dan is het soms of ik meer dan één ik-heid heb. Zoo bleef ze Frans verwachten, en denken aan wat hij met haar praten zou, en tegelijkertijd voelde ze haar leven ver weg van haar jeugd. Ze had een vlucht gedaan, grooter dan ze ooit had vermoed; — nu wendde ze zich soms om, en blikte terug, totdat haar oogen pijn deden.

Twee Zondagen bleef ze thuis om hem te kunnen ontvangen. Het was beide keeren luw en voorjaarsachtig in de lucht, en ze was graag naar buiten gegaan. In haar kamer viel de zon, die voelde ze warm in haar hals schijnen, en ze dacht zich verre wegen waarover ze gaan zou, temidden van licht en blinkend witte sneeuw. Ze had nog nooit de bergen gezien, en de blauwe meren. Even was het of ze zou kunnen uittrekken, reizen, loopen, — en ze toch zichzelf tegen hield. Dan lachte ze. Och, ze stond daar maar, en wachtte, — alsof het verleden nog voortduurde. En zoo eerbiedig was ze tegenover Frans — had hij dat wel aan haar verdiend? Alleen omdat hij haar zijn warmen jekker bood in den nacht? Later had ze veel grieven tegen hem gevoeld; — ze vond hem hard en veeleischend. Hij bemoeide zich met de huishouding, maakte aanmerking op het eten. Maar ze begreep niet meer, dat dit haar zoo geprikkeld had. Nu eischte zij ook het uiterste van de meisjes, die onder haar werkten, en handhaafde zich erdoor. Maar de meisjes ook, als ze naar haar wilden luisteren, behielden hun plaats, klommen op. Wie niet ondergeschikt kon zijn, werd ontslagen. — Ze was gezien bij Marain, dat wist ze heel goed. Een jaar was ze er winkeljuffrouw geweest, gloves and perfumes; ze stond achter de toonbank, zocht altijd iets te doen. Van haar eerste bezoek af aan, had ze zich van de andere bedienden onderscheiden. Ze klaagde nooit, liet niets van haar verschillende stemmingen blijken, ze geloofde haast dat ze geen stemmingen gekend had, — praatte niet langdradig over lichte ongesteldheden en twijfelachtige pretjes, zooals de meisjes om haar heen. Eens dacht ze spottend van haar collega's: Wat zouden ze zijn, als ze hun kleine duizelingen niet hadden van bloedarmoede, en heimelijk zinnengenot?

Toen ze coupeuse was geworden, vroeg Mrs. Kelwin haar voor het eerst bij zich aan huis.

— Ik heb je gade geslagen, zei ze, je hebt iets verbeterens, je zoudt een Engelsche kunnen zijn.

Ina glimlachte. En de andere meisjes dan? Die van het echte ras?

Mrs. Kelwin zweeg een oogenblik. — Je weet wat ik bedoel, je bent meer dan die allen.

— Ik ben een Hollandsche, zei Ina. — Zoo ontstond hun eerste, werkelijke gesprek, dat het begin was van hun vriendschap.